

на гонеча се слушаше далече и камшикътъ плющѣше по мършавитѣ плещи на изморенитѣ добичета.

Вървѣхме край една царевица. Стѣблата бѣха зелени, а листата, сѣкашъ, шушнѣха подъ навѣя на тихия лѣтенъ вѣтрецъ. Подъ краката ни се простираха дълги лѣстуни¹⁾ отъ тикви. По тия лѣстуни се издигаха хубави жълти цвѣтове, а зеленитѣ широки и напрашени листа покриваха, сѣкашъ, срамежливо голѣми жълти, зелени и бѣли тикви. Ние вървѣхме шумно и приказвахме високо; не се стѣснявахме отъ учителя и си изказвахме мислитѣ, безъ да гледаме, че тѣ биваха често и наивни, и прости, ако щете, и глупави. Той ни поправяше кротко и весело, като се смѣеше заедно съ насъ.

Едно русокосо момче, обичливо, весело и пѣргаво, безъ да мисли много, забѣлѣза наивно:

— Колко глупаво! Какви тънки и крѣпки стѣбла, а колко голѣми плодове?! Не щѣше ли да бѣде по добрѣ, ако тѣзи тикви бѣха плодъ на нѣкое високо и клонесто дърво, като джбътъ, орѣхътъ, букътъ и пр? Струва ми се, че щѣше да бѣде не само по-добро, но и поприлично. Такава една повлѣкана — такива голѣми плодове!..

Като рече това Васе — тѣй викаха нашия милъ другаръ — ритна съ кракъ прѣзрително стѣблото на тиквата и прибави:

— Повлѣкла се надлѣжъ и наширъ, безъ да мисли кждѣ ходи и какво прави.

Нашиятъ добъръ, уменъ и кроткъ учителъ Добре се усмихна и рече:

— Щомъ тиквитѣ не растатъ на високи дървета, като джбътъ и орѣхътъ, сигурно не е хубаво, нито прилично. Нека не осждаме това, що е създала природата и Творецътъ, Който създалъ самата природа...

Безъ да обръщаме особено внимание на това, що ни каза учителътъ, продължавахме да вървимъ шумно и весело.

Изморени, седнахме подъ единъ орѣхъ да си починемъ. Дългитѣ клонове, разперени, като гигантски крила, се простираха по вси страни и висѣха надолу почти доземи. Върховетѣ бѣха недогледни. Ние насѣдахме около

¹⁾ Стебло, което се влачи по земята, се нарича лѣстуна.